

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Vita Et Honestate Canonicoꝝ, Et Alioꝝ
Ecclesiasticorꝝ Specvlꝝ**

Langhe-Cruys, Johan

Duaci, 1587

Quomodo renouari concordia, & charitas debeant. cap.xxxvi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63733)

coelestis exercitus in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonae voluntatis. Miserabiliter plane decipiunt plerique, qui sine charitate, aut Deo in hac mortalitate placere, aut ad eum sine illa se putant peruenire. Vnde si nobis charitas non est, sed odium & inuidia, & auidia, & discordia, & simulatio, & luxuria, & cetera regnant, quae omnia à Christianitatis proposito abirent, mirum non est, si animaduersiones diuinae maiestatis exteriusque diuersissimis modis feriant, & tantum inimicorum aduersum nos commoueant. Idem, ut Theophylactus inquit, radix omnium malorum est ipsa charitatis restrictio. Hinc enim est, quod alteri non reconcilietur; alter alterum non diligit, nulla ergo alium tangatur miseratione. Quod & Christus dixit: Quando abundabit iniquitas, restringetur charitas. Porro natura nos inter nos ipsa coeque ac reliqua animalia. Quapropter si pacem, quietem, & tranquillè ducere volumus, pacis, & tranquillitatis amatorem diligamus, & timeamus, eiusque preceptis colla humiliter submittamus. Hi autem, quorum honoribus fulciuntur, dignum est, ut vinculo caritatis connectantur, ne alterutro inuicem iniuriam, aut dehonorem contra fas meditentur, ne desides, & dolosè uiuent existant, ne forte qui dolosi sunt incidant in malum. Psalmista, dicens: Qui loquuntur pacem cum propro suo, mala autem in cordibus eorum; de illis Domine secundum opera eorum, & secundum cogitationem adinventionum ipsorum. Secundum opera eorum illorum tribue illis, redde retributionem eorum ipsis.

a in epist. ad Rom. cap. 1. Charitatis restrictio, radix omnium malorum est

b Matth. 24.

c Psal. 27.

d Psal. 27.

Quomodo renouari concordia & charitas debet

CAP. XXXVI.

e Hom. 40. lib. quinquagesimo. Homil.

D Verò Augustinus de fraterna concordia & de consensionis relaxatione sermonem faciens inquit, vita ista mortalis, & fragilis, quae tot terrenas tentationes periclitatur, & orat ne laesatur, non potest esse in quouis iusto sine quibusdamque peccatis; unum est remedium per quod

possimus, quia docuit nos magister Deus dicere in oratione: Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Pactum, & placitum cum Deo fecimus, & conditionem soluendi debiti in cautione subscripsimus: Dimitte nobis, plena fiducia petimus, si & nos dimittimus. Si autem non dimittimus, dimitti nobis peccata non putemus, ne nos ipsos fallamus. Humanum est irasci; sed non debet iracundia tua natus furculus brevis, suspicionibus irrigari, & ad trabem odij peruenire. Aliud est enim ira, aliud odium; nam saepe etiam pater irascitur filio; sed non odit filium, irascitur, ut corrigat: si propterea irascitur, ut corrigat, amando irascitur. Qui verò odit fratrem suum, homicida est. Si ergo odis fratrem tuum, securus ambulat, & concordare non vis? Non agnosces spatium tibi dederit Deus? Ecce iam homicida es, & adhuc vivis. Si Dominum iratum haberes cum odio fratris subito raperis. Parcat tibi Deus, parcat tibi, concorda cum fratre tuo. Si forte tu vis, & ille non vult, sufficiat tibi, & dic securus: dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Si forte peccasti in illum, & vis cum illo concordare, eique dicere: Frater, ignosce mihi quod peccavi in te: si ille non vult ignoscere, non vult dimittere debitum, ipse obseruet quando habet orare, tu securus sis de Domino tuo, si dixisti ex toto corde tuo, si vera humilitate, non ficta charitate, quia Deus videt in corde unde dixisti. Si non erubuisse peccare, non erubescas rogare: si non erubuisse de iniquitate, non erubescas de humilitate.

a Mat. 6. Luc. 11.

Quid faciendū illi, qui peccauit in proximo.

Si dominus peccet in seruum, quomodo reconciliari cum illo debeat.

Quicumque ergo habetis discordiam cum fratribus vestris, & iustum iudiciū fertis in vos, intus in cordibus vestris, & inuenitis vos non debuisse facere, quod fecistis, non debuisse dicere, quod dixistis, petite veniā fratres a fratribus vestris. Quod si personæ sunt humiles ordine seculi huius, à quibus si petamus veniā exultare in superbiam, ut si dominus peccet in seruum sumus litigando, iniuste cędendo; ante oculos Dei peccat Dominum; ante oculos Dei puniat cor suum. Et, si non potest, nec oportet dicere seruo suo; da mihi veniam;

Y V

veniam;

In quem peccatum est, veniam petere non debet à peccante in se.

Oratio dicenda pro nolente reconciliari.

a Matth. 5. cap.

veniam; blandè tamen illum alloquatur; blandè appellatio veniæ est postulatio. Si verò ille qui in peccavit, veniam petere nolit, non est, quod illi dicatur. Da mihi veniam, qui te nolli non peccasse in fratrem tuum; quid expetis tibi ignosci ab eo quem nocuisse aut in quem non peccasti? Si bene nolli, bene disculsi quia in te peccavit, non tu in illum, in ista tuta conscientia. Debent inter vos esse alij pacifici illum obiurgent, ut à te prius veniam petat, tu paratus esto ignoscere, prorsus paratus esto corde dimittere. Si paratus es dimittere, iam disculsi. Habes tamen adhuc quod ores, nimirum ut petat veniam, quia scis ei nocere, si non petat. Oratio dicenda in illum fratrem meum; sed illi potius peccatum meum & obesse illi, quod peccavit in me, si veniam petat à me; ego bono animo peto, ut ignoscas ei. Nemo enim sis oportet illius, quod Dominus dixit: Diligite inimicos vestros, benefacite iis, qui oderunt vos, & pro persecutoribus, & calumniatoribus vos, ut pater vestri, qui in caelis est; qui solem suum frangit super bonos, & malos, & pluit super iustos, & iniquos. Si enim diligitis eos, qui vos diligunt, quam mercedem habebitis? nonne & publicani hoc faciunt? Et si diligueritis fratres vestros tantum, quid amplius facitis? nonne & Ethnici hoc faciunt? Estote ergo vos perfecti, sicut & pater vester cœlestis perfectus est.

Num semper concordia servanda sit.
CAP. XXXVII.

b Horn. 16. in Iosue.

*a Num. 16. & 26. Iude 1.
d Matth. 26.
Mar. 14. Luc. 22.
e Matth. 5.*

CAETERVM observandum est illud, quod interdum concordiam solvere bonum est. Nemo enim dicitur concordiam solvere, nisi mala concordia & discordia bona. Siquidem qui turrim adificaverunt concordem in malo suo; inde etiam invidiam ac discordiam tamen, dissenserunt. Et socij Chore male concordiam tamen, dissenserunt. Et Iudas cum Iudeis concordiam solvit, & concordiam solvit. Quamobrem ait Dominus: Si oculus tuus scandalizat te, erue eum; & si pes, abscinde. Quod si membrum tuum